

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

Nisan 2025 • No: 204

1 Mayıs

Gün Gelir Zorbalar Kalmaz Gider!

[/u_i_d_e_r](https://www.instagram.com/uidderorg)

[/uidderorg](https://www.youtube.com/uidderorg)

[/uid_der](https://www.tiktok.com/uid_der)

[/uidder.org](https://www.facebook.com/uidder.org)

www.uidder.org

1 Mayıs: Gün Gelir Zorbalar Kalmaz Gider!

Türkiye’de siyasal gelişmelerin hızlandığı, her bakımdan zorlu, her bakımdan ağır bir süreçten geçiyoruz. İşçi ve emekçiler, emekliler, gençler olarak enflasyonun hız kesmesini, hayat pahalılığının son bulmasını, geçim derdinin hafiflemesini istiyoruz. Ama bu sorunlarımız derinleşip ağırlaşıyor. Toplum olarak üzerimizdeki baskının, kışkırtılan yapay kutuplaştırmanın, her yanda şahit olduğumuz şiddetin son bulmasını istiyoruz. Ama tam tersine toplumsal gerilim büyüyor, üzerimize çöken boğucu atmosfer iyice kesifleşiyor. Nefessiz kaldığımızı, adeta boğulduğumuzu hissediyoruz. İşte nefessiz bırakıldığımız böyle bir dönemde toplumda biriken öfke ve hoşnutsuzluk açığa çıktı. Ülke genelinde gençlerin, emekçilerin, emeklilerin, kadınların önemli bir kesimi meydanlara çıkarak tepkisini gösterdi. Bu tepkinin bir boyutuyla açığa çıkması anlamlıdır ancak sorunlarımızı çözmek için daha fazlasına ihtiyacımız var.

Her şeyden önce şunu bilmek gerekir ki zorlu toplumsal sorunların kolay, basit, kes-tirme, hızlı çözümleri yoktur ve olamaz. Bu nedenle, karşı karşıya olduğumuz siyasi ve ekonomik krizlerin kısa vadede çözülmeyeceğini, hatta derinleşebileceğini aklımızda tutmalıyız. Bu gerçek pek çok insanda, endişe ya da umutsuzluk yaratabilir. Ama burada çok önemli bir hususu hatırlamak gerekir: Korkunun, endişenin, umutsuzluğun esiri olmak sorunu büyütmekten başka işe yaramaz, korktuğumuzun başımıza gelmesini engellemez. **Yapmamız gereken, bizi korkuyla felç etmek isteyen egemenlerin korkularının çok daha büyük olduğunu hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamak ve kurdukları tuzaklara düşmemektir.**

Direngenliği elden bırakmak, ümitsizliğe kapılmak, korkunun bizi felçleştirmesine izin vermek bir mücadeleyi kaybetmenin en kestirme yoludur. Aynı zamanda egemenlerin değirmenine su taşımaktır. “Bu toplumdaki bir şey olmaz, hiçbir şey değişmez” diyenler farkında olarak ya da olmayarak egemenlerin işine gelen fikirleri yaymaktadır. Emin olalım ki sorunlar büyüdükçe işçi ve emekçilerin bu sorunlara birlikte çözüm arama, sorunun kaynağına karşı birlikte mücadele etme iradesi de güçlenir. Birbirinden cesaret alan işçiler, emekçiler, gençler eninde sonunda korku duvarlarını aşarak harekete geçerler. Önemli olan topluma, dünyaya, gelişmelere işçi sınıfının penceresinden bakmayı, çözümü doğru yerde,

kendimizde aramayı öğrenmektir. Sabırla, cesaretle, umutla, değiştirme azmi ve iradesiyle hareket edersek, işçilerin, emekçilerin birlik ve dayanışmasını, sınıf bilincini güçlendirmek için çaba sarf edersek eninde sonunda değişim yaratabileceğimizi bilmektir.

Atalarımız rüzgâr eken fırtına biçer demişler. Bu söz Türkiye’deki mevcut rejimin icraatlarının bir özeti gibidir. Hatırlayalım, Türkiye’de 7 Haziran 2015’te yapılan seçimlerde AKP tek başına iktidar olabilecek oya ulaşamadı. Erdoğan seçim sonuçlarını tanımayarak ülkeyi yeniden seçimlere sürükledi. 7 Hazirandan seçimlerin yenilediği 1 Kasım’a kadar ülke tarihinin en karanlık dönemlerinden biri yaşandı. Barış isteyen emekçiler, gençler, demokratik haklarını isteyen Kürt halkı cezalandırıldı. AKP’nin yeniden iktidar olmasıyla birlikte baskılar daha da arttı. 15 Temmuz 2016 ile birlikte ülkede adım adım bir faşist rejim inşa edildi ve kurumsallaştırıldı.

Bu dönemde demokratik haklar ortadan kaldırıldı. İşçi ve emekçiler arasında yapay kutuplaşma alabildiğine körükle-ndi. Suriye’den Libya’ya, Rusya’dan ABD’ye dış politikada maceracı ve tehlikeli bir tutum benimsendi. Koronavirüs pandemisi, sermaye sınıfına daha büyük kaynaklar aktarmak için bahane olarak kullanıldı. Siyasi iktidar kendisinin ve çevresine toplanan sermaye gruplarının çıkarlarını her şeyin önünde tuttu. İşçi ve emekçiler, ekonomik yıkımın faturasını en ağır biçimde ödemek zorunda bırakıldı. Başkanlık sistemine geçilen 2018’den itibaren yoksulluk her sene derinleşti, büyüdü, Cumhuriyet tarihinin yoksullaşma rekorları kırıldı. Tüm bu sorunların üzerine, 6 Şubat depremleri yaşandı. Rant, yağma ve talan politikalarının ulaştığı

boyutlar yüzünden 100 bini aşkın insan öldü. Çok daha fazlası sakat kaldı, evini, işini, yaşama tutunabileceği imkânlarını kaybetti. Bu felakete rağmen sorumluların hiç biri hesap vermedi, deprem vergilerinin hesabı verilmedi, depremedelerin yaraları sarılmadı. Bunun yerine depremin yıkıntıları üzerinden yeni rant alanları yaratıldı. Ülkeyi enkaza dönüştüren iktidar ömrünü uzatacak, bekasını sağlayacak uğursuz planlara kafa patlatmaya devam etti. İşte geride bıraktığımız 10 yıllık süreçte toplum, bu gerilimlerle, kriz boyutuna yükselen toplumsal sorunlarla, her alanda büyüyen yıkımın sancılılarıyla boğuştu. Faşist rejimin baskıları altında adeta nefessiz kaldı. Bugün gelinen aşamada rejimin amacı İstanbul Bü-

Toplumun itirazının güçlenmesi, işçi sınıfının kendi talepleriyle, kendi örgütleriyle, kendi mücadele yöntemleriyle sahneye çıkmasıyla mümkün olabilir. Bunun yolu işçi sınıfının sendikal ve siyasi örgütlülüğünün, bilinç düzeyinin ve dolayısıyla faşizme ve sermaye sınıfına karşı mücadele iradesinin güçlenmesidir. Önümüz 1 Mayıs. İçinden geçtiğimiz bu kritik süreçte 1 Mayıs’a işçi sınıfına güç vererek, sömürüye, zorbalığa karşı mücadelemizi büyüterek hazırlanalım.

yükşehir Belediyesine ve hatta CHP'ye kayyum atamak gibi yöntemlerle muhalefet partilerinin varlık ve hareket alanını iyice daraltmak, rakip ve tehdit olarak gördüğü unsurları tasfiye etmektir. Toplumdaki hoşnutsuzluğu etkisizleştirmek, tepkinin açığa çıkmasını engellemek, toplumu zapturapt altında tutmaktır. Sömürüye, yağmaya, talana devam etmektir.

Bu rejimin nasıl yağma politikaları izlediğini, işçi, emekçi düşmanlığını gösteren bir örnek verelim: **2024 yılında vergi indirimi, vergi muafiyeti, teşvik adı altında kamu kaynaklarından patronların cebine akıtılan para 2,4 trilyonu buldu.** Ama patronlar kriz nedeniyle işçi ücretlerini ödemekte zorlandıkları gerekçesiyle on binlerce işçiyi işten attı. Yılın başından bu yana günde ortalama 5 bin 365 kişi işsiz kaldı. Rejim, bizleri baskıyla sindirerek işte bu zulme birlikte itiraz etmemizi engellemeye çalışıyor.

Nasıl ki fay hatlarında biriken enerji eninde sonunda depremlere yol açarsa toplumda biriken öfke de gün gelir açığa çıkar. Nitekim rejimin 19 Martta başlattığı saldırı hamlesi, biriken öfkenin açığa çıkmasını sağladı. Baskılardan, zorbalıktan, adaletsizlikten usanan emekçiler rejime tepkilerini meydanlarda ortaya koydu. Bir hafta süren Saraçhane eylemlerinin ardından 29 Martta Maltepe'de Türkiye tarihinin en büyük mitingi gerçekleşti. Bu eylemler toplumun ezici çoğunluğunun

mevcut iktidarla yönetilmeye razı olmadığını gösteriyor. Eylemlere katılanlar, kendileri için meselenin İmamoğlu ya da CHP olmadığını dile getiriyor. Ama ortaya çıkan tepkiye rağmen rejim saldırılarını sürdürüyor. Eylemlere katılanları polis şiddetiyle, gözaltılarla yıldırıma çalışıyor, boykota destek verenleri vatan hainliğiyle suçluyor, tehditler savurmaya devam ediyor. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, eylem çağrısı yapanların ülkeye ve ekonomiye darbe vurmaya çalıştığını söylüyor. Çünkü iktidarını sürdürmek için topluma en ağır bedelleri ödetmeyi göze almış bulunuyor. Bu da gösteriyor ki bu saldırılara karşı toplumdan daha güçlü bir itiraz yükselmelidir.

Toplumun itirazının güçlenmesi, işçi sınıfının kendi talepleriyle, kendi örgütleriyle, kendi mücadele yöntemleriyle sahneye çıkmasıyla mümkün olabilir. Bunun yolu işçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlülüğünün, bilinç düzeyinin ve dolayısıyla faşizme ve sermaye sınıfına karşı mücadele iradesinin güçlenmesidir. Önümüz 1 Mayıs. İçinden geçtiğimiz bu kritik süreçte 1 Mayıs'a işçi sınıfına güç vererek, sömürüye, zorbalığa karşı mücadelemizi büyüterek hazırlanalım.

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta meydanlarda hep birlikte 1 Mayıs Marşımızı haykıralım: **Günlerin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır. Ancak bu böyle gitmez. Sömürü devam etmez! Gün gelir zorbalılar kalmaz gider! ■**

“Çingene Kızı” ve İşçi Sınıfının Birliği

Gaziantep'teki Zeugma Mozaik Müzesinde dünyaca bilinen bir mozaik yer alıyor. “Çingene Kızı” adı verilen ve 1800 yıllık geçmişe sahip bu mozaikin göreni etkileyen, güçlü bir yanı var. Farklı renk ve dokulardaki binlerce küçük taşın birleşiminden oluşan kadın yüzü figürü, derin bir ifade barındırıyor. Hatta hangi açıdan bakarsanız bakın, gözleri objektife bakan fotoğraflardaki gözler gibi gözlerinizin içine bakıyor. Mozaikteki taşlar dağınık ya da rastgele bir yığın halinde duruyor olsaydı, bugün gözle görülen anlamı elbette yaratamazdı. Böylesine etkileyici olamazdı. O taşların her birini değerli kılan şey, anlamlı bir bütünlük oluşturacak şekilde birleşmiş olmalarıdır. Çingene Kızı mozaiki ortaya çıkana kadar, alelade taşların birleşmesiyle böyle bir uyum yakalanabileceğini mozaiki yapanlardan başka kimse düşünmemiştir belki de. **Çünkü tek tek parçalarla o parçaların meydana getirdiği bütün arasındaki nitelik farkını, yalnızca bu gözle bakanlar görür.**

Gelin bu mozaikteki taşların yerine insanları koyalım. Tıpkı tek başına bir anlam ifade etmezken uyumlu bir yerleştirmeye derin bir anlam kazanan mozaik taşları gibi insanlar da tek başlarına zayıf oldukları halde birlik olduklarında bir güç oluştururlar. Bu güç tek tek insanların güçlerinin toplamından çok daha fazlasıdır. Mesela işçiler üretimi birlikte yaparken tek tek işçilerin sahip olduğu güçten çok daha fazlasına sahiptirler, çok daha büyük ölçekte üretim yapabilirler. Bir fabrikada tek bir işçinin çalışmaması bir anlam ifade etmez. Ama işçiler şalteri indirildiğinde bu çok önemli sonuçlar doğurur. Dünyadaki tüm işçiler üretimden gelen güçlerini kullandığında, harekete geçtiklerinde ise dünyayı, tarihin yönünü, insanlığın kaderini değiştirebilecek potansiyele ulaşırlar. Yalnızlık işçiyi doğru düşünmekten, kendi çıkarlarına uygun biçimde hareket etmekten uzaklaştırır. Kendine inancını zayıflatır. Fakat bir bütünün parçası olmayı başarabilmiş olanlar, yani örgütlenenler kendilerine inanır ve güvenirlir, atalet duygusundan kurtulur, çalışma ve yaşam koşullarını değiştirmek için harekete geçecek güce kavuşurlar.

Büyük bir sınıfın parçası olduğunun farkına varan işçi, bu büyük sınıfın gücünü de hissetmeye başlar. Fabrikasında patrona karşı mücadele ederken, grevdeyken, meydanlarda yüzbinlerle birlikte yürürken,

yumruk kaldırırken, slogan atarken hissettiği duygu bu gücün ta kendisidir. Nitekim tarihe baktığımızda işçiler olarak birleştiğimizde, birliğin, örgütlülüğün tablosunu oluşturabildiğimizde değiştirebilme gücüne sahip olduğumuzu, yeni haklar, kazanımlar elde edebildiğimizi, yaşamımızı güzelleştirebildiğimizi görürüz.

Dünya işçi sınıfının 8 saatlik işgünü talebiyle yürüttüğü mücadele sayesinde ortaya çıkan 1 Mayıs'ı düşünelim. İşçilerin 8 saatlik işgünü mücadelesinin ve zaferinin sembolü olan 1 Mayıs, tam 139 yıldır dünya işçilerini birlik ve dayanışma duygusuyla bir araya getiriyor. Her 1 Mayıs günü, dilleri, dinleri, renkleri, cinsiyetleri, yaş grupları ve sektörleri farklı milyonlarca işçi ve emekçi ortak bir amaç etrafında birleşiyor. Her 1 Mayıs'ta tüm dünya meydanlarında işçiler benzer sloganlarla, benzer taleplerle kendilerinden binlerce kilometre ötedeki sınıf kardeşleriyle aynı duygularla, aynı coşkuyla dolup taşıyorlar. Birbirlerinden güç alarak talepleri için mücadeleyi büyütüyorlar. İşte işçi sınıfının mücadelesinin ürünü olan bu tablo gösteriyor ki, **parça parça değil bir bütün olduğumuzda sesimiz çok daha güçlü çıkar, mücadelemiz çok daha anlamlı sonuçlar doğurur.**

Dünyanın pek çok ülkesinde işçi ve emekçiler düşük ücretlere, katliamlara, savaşlara, otoriter rejimlere karşı mücadele ediyor, sokaklara çıkıyor. Sırbistan'da, Yunanistan'da, Arjantin'de, İngiltere'de ABD'de meydanlara çıkan, genel grevler örgütleyen emekçiler hem bu sisteme hem de bu sistemin savunucularına isyan ediyorlar, değişim istediklerini haykırıyorlar. Türkiye'de de uzun yıllar sonra emekçi halkın, üniversite gençliğinin, iktidarın hukuksuz uygulamalarına, baskılara, tutuklamalara, yoksulluğa, geleceksizliğe artık yeter diyerek sokaklara çıkması, meydanları doldurması da tek başlıklarından sıyrılmaya isteği ile dolu yüzbinlerin olduğunu kanıtlıyor. Görüyoruz ki tarihin hiçbir döneminde ezilen sınıfların mücadelesi, talepleri bugünkü kadar ortaklaşmadı. Hangi coğrafyada yaşıyor olursa olsun emekçilerin kaderi aynı. İşçi sınıfı birleşerek devasa bir güce dönüşüp bu çürümüş sistemi ortadan kaldıracak ve yeni bir dünya kuracak. Önemli olan tek tek taşları birleştirerek Çingene Kızı mozaikini yapanlar gibi işçileri birleştirmeyi bilmektir. ■

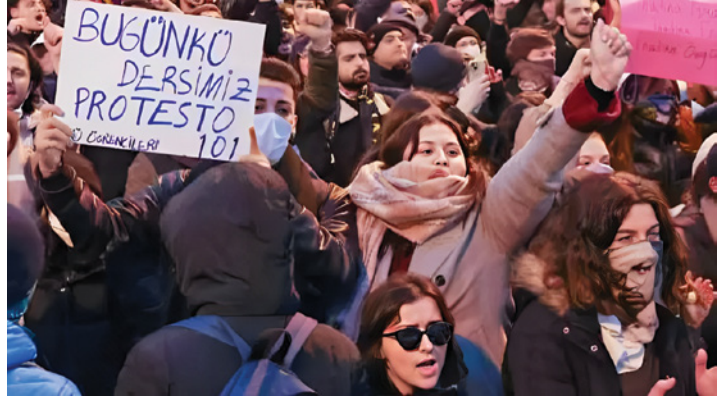
Yalnızlık ve Korku Duvarını Hep Birlikte Yıkalım!

■ İstanbul/Avcılar'dan bir grup genç

Gençlik yılları insanın en güzel, en verimli, en dinamik yılları olarak tanımlanır. Fakat gençlerin dinamizmleri yok ediliyor, gelecekları ve hayalleri çalınıyor, toplum nefessiz bırakılıyor. Kapitalizm genç kuşaklara bir gelecek vaat etmiyor. Gençler atalete ve yalnızlığa itiliyor, adeta çürütülüyor.

İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu ve yüzlerce kişinin gözetimine alınmasıyla şiddetlenen baskı ve saldırı dalgasıyla birlikte bir değişim yaşandı. İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin polis barikatını yıkmasıyla beraber, üniversitelerden ve emekçi mahallelerinden gençler, öfkelerini haykırmak için sokaklara döküldüler. Gençler bir araya gelip seslerini duyurduklarında yalnız olmadıklarını, çaresiz olmadıklarını hissettiler. Bu eylemlerde, umutsuzluk yayanların, “genç kuşaktan bir şey olmaz” diyenlerin yarıldığını gösterdiler.

Düneye kadar hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünen gençler bugün bir şeyleri değiştirmek için harekete geçmek gerektiğini yaşıyorlar. Evet, aklımız erdiğinden beri aynı iktidar tarafından yönetiliyoruz fakat diğer yandan da aynı muhalefetin varlığında büyüdük. Bu sebeple, yıllardır burjuva muhalefetin dayattığı gibi aslında çözümün sandıkta olmadığını, değiştirme gücünün birleşerek hareket edenlerde olduğunu gördük. Eylemlerde, gençlerin ne kadar öfkeli olduklarını, artık böyle yaşamak istemediklerini gördük. Yıllardır kutuplaştırıldığımız için birbirimizden o kadar ayrı düşmüşüz ki

birliği, dayanışmayı görünce neyin özlemimizi çektiğimizi de anlamış olduk.

“Yaşananların farkında olanlar, itiraz etmiyorsa ve değiştirmeye çabalamıyorsa eleştirdiklerinden sorumlu olmaz mı?” sorusunu kendimize sormalıyız. Kendi kabuğumuzda yaşamayı ve insanlığın sorunlarına sırtımızı dönmeyi reddetmeliyiz. Umutlu olmak yetmez, umudun öznesi olmalıyız. Yapılan eylemler bir kez daha gösterdi ki işçilerin örgütlü gücü kökten bir değişimin olmazsa olmazıdır. Bu nedenle işçi sınıfının gençliği olduğumuzun bilincinde olarak sınıfımızın saflarında mücadeleye atılmalıyız. Gençliğimizin enerjisini ve dinamizmini bize baskı, yasak ve zorbalıklarla hayatı zindan eden bu sistemi tarihin çöplüğüne atmak için kullanılmalı, bunun için terakütülmeliyiz. ■

Reklam Deyip Geçmeyelim!

■ Ankara'dan genç bir işçi

Bir insanın **günde ortalama 5000 ila 10000 reklama maruz kaldığı** tahmin ediliyor. Sizce bu durumun üzerimizde nasıl sonuçları oluyor? Bu düzenin sahipleri, düşünce biçimimizi ve alışkanlıklarımızı belirliyor, zihinlerimizi çöplüğe çeviriyor. Günlük rutinimizi düşünelim. Sabah yataktan çıkmadan elimiz ilk olarak telefona gidiyor. Eşimizden, çocuğumuzdan önce telefondaki reklamlar bize “günaydın” diyorlar. Artık sokaklar, caddeler, apartmanlar, duvarlar, otobüsler, trenler, taksiler, duraklar hatta bizzat insanlar birer reklam panosu! Üzerinde reklam olmayan çanta, tişört, ceket vs. yok!

Peki, bu reklam bombardımanı altında düzenin egemenleri bize ne anlatıyorlar ya da neyi anlatmıyorlar? Mesela bugün Üçüncü Dünya Savaşı milyonlarca insanın hayatını cehenneme çeviriyor. Ekonomik kriz tüm dünyada işçileri vuruyor. 1 milyar insan aç başladığı günü yine aç bitiriyor! Gençler iş bulamıyor. Gelecek kaygısı, baskılar, yasaklar sürekli artıyor. Türkiye’de milyonlarca insan rejimin saldırılarına “artık yeter” diyerek sokağa çıkıyor, boykot çağrıları yapıyor. Ama bu kıyametin ortasında karşımıza çıkan sonu gelmez reklamlar, tüm bunlar yaşanmıyormuş, hayat toz pembe akıp gidiyormuş gibi bizi satın almaya, tüketmeye, bahsettikleri ürünleri alarak “hayatın

tadını çıkarmaya” çağırıyor. Savaşa ilişkin bir haberin ardından çıkan bir reklamda “daha fazlasını iste, hedeflerine odaklan, eğlen, tadını çıkar” mesajları veriliyor. 45 saniyelik videolardan ibaret de değil reklamlar. Bugün piyasada satılan kitapların çoğu, televizyon ve internet dizileri, filmler, müzikler de aynı role sahipler. Sermaye sınıfı takım çantasındaki bütün alet edevatıyla sürekli aynı masalları anlatıyor. Emekçilerin zihinlerine zehir ekerek bireyciliği ve bencilliği öven mesajlar veriyor. Tüketim arzusunun, bireysel kurtuluş hayallerini körüklüyor.

Mesela 8 Mart yaklaşırken yayınlanan reklamlarda kadınların gücünden, liderlik vasfından bahsediliyor, “kadınlara mücevher hediye edin” mesajı veriliyor. Ama her gün öldürülen kadınlardan, çifte sömürden, eşitsizlikten bahsedilen olmuyor. Hayatımızı kuşatan reklamlar, kapitalizmin ne kadar akıl ve insanlık dışı bir sistem olduğunun ve çürümüşlüğüne kanıttır. Sinsice kurgulanan ve emekçileri kolayca tuzağına çekebilecek bu reklamlar, kapitalizmin yarattığı akıl almaz çelişkileri unutturuyor. Düzenin egemenleri işçi ve emekçileri duyarsızlaştırmak, yalnızlaştırmak ve oyalamak istiyorlar. Onların bu sinsiz tuzaklarına karşı koyabilmek için bu tuzakların farkında olmak, birlik olmak, birlikte düşünüp işçi sınıfının çıkarları temelinde hareket etmek önem taşıyor. ■

“Babamıza Bile Güvenemeyecek miyiz?”

■ Çatalca'dan bir grup genç işçi

“Bu devirde babana bile güvenmeyeceksin.” Bu sözü iş arkadaşlarımızdan, akrabalarımızdan, çevremizden sıkça duyuyoruz. Hâlbuki günlük hayatımızdaki birçok uğraşımız güven ilişkisine dayanıyor. Mesela hastanedeki doktordan bindiğimiz otobüsün şoförüne kadar birçok kişiye güveniriz. Güven, toplumsal hayatı sürdürmenin bir gereğidir.

Kapitalist düzen yaşamı çıkar ilişkileri üzerine kurduğu için, bir insana güvenmek ve güvenini kazanmak bu sistem altında oldukça zordur. Egemeler biz işçilere babamıza bile güvenmememiz gerektiğini öğütüyor. Oysa asıl güvenmememiz gerekenler onlar! Yani ailemize, aynı tezgâhlarda çalıştığımız, aynı sıralarda okuduğumuz arkadaşlarımıza güvenmek varken, bizleri bireyciliğe hapsederek yalnız kalmamızı ve çaresiz hissetmemizi istiyorlar.

Ülkemizde her genç arkadaşımız gibi biz de çalışma ve geçinme derdine düşüyoruz. Ama bu yolda çoğu genç arkadaşımız yapayalnız. Her işyerinde bir yarış halindeyiz. Patronlar prim adı altında işçileri yarıştırmak, ne kadar çok çalışsınız o kadar yükselirsiniz şeklinde kamçılayarak birbirlerini rakip olarak görmelerini sağlıyor. Bu gibi durumlar ise işçilerin kaynaşmasını ve birlik olmasını engelliyor. Böylece patronlar sınıfı işçileri daha kolay yöneterek sömürüyü ağırlştırıyor.

İşçi Dayanışması, birlikte mücadele etmemiz ve mücadelemizi büyütmemiz gerektiğini anlatıyor. Örgütlü mücadelenin en temelinde güven duygusu yatar. Sadece yakın tarihteki işçi mücadelelerine bakalım. Metal işçileri birbirlerine güvenmeselerdi grev yasaklarını yırtabilirler miydi? Fernas madencileri gözaltılara rağmen çıplak ayaklarıyla Ankara'ya yürüyebilirler miydi? Peki, Polonez işçileri 173 gün süren o büyük mücadeleyi verebilir miydi? Bizi “kimseye güvenmeyin” diyerek birbirimizden

soyutlamaya çalışanlara en büyük darbeyi sınıfa güvenen, birlik olup örgütlenecek mücadele eden işçiler olarak vereceğiz, vermeliyiz!

Ancak deneyimlerimizden biliyoruz ki karşımızdaki insana sadece dürüst davranarak, doğruları söyleyerek güven kazanamayız. Güven aynı zamanda fedakârlık ve emek ister. Arkadaşlarımızla güven ilişkisini sağlayabilmek için onlara zaman harcamalı, sorunlarımızı birbirimizle paylaşmalı, kafa yormalı ve çaba göstermeliyiz. Çevremizdeki arkadaşlarımıza güven duygusunu hissettirmeli ve onlara bunun ne kadar önemli olduğunu göstermeliyiz. Sorunlarımızın çözümü için önce birbirimize güvenmeli ve sonra da hep beraber örgütlü mücadelemizi büyütmeliyiz. ■

Derdimiz Neden Başımızdan Aşkın?

■ İstanbul/Tuzla'dan bir grup işçi

Dünyada ve Türkiye'de olup bitenler üzerine sohbet ederken genç bir işçi kardeşimiz, “valla artık haberlere bakmıyorum, zaten benim kendi derdim başımdan aşkın” dedi. Aslında hepimizin derdi başımdan aşkın. Ama belki de bu nedenle çevremizdeki insanların, bizim gibi işçilerin, yaşadığımız toplumun “dertlerini”, sorunlarını bilmemiz, bunlar üzerine kafa yormamız gerekir. Çünkü bizim dertlerimizin çözümü de buna bağlı. Çünkü dertlerimizin kaynağı farklı değil.

Bizler aç kalmamak, yaşamımızı sürdürebilmek için işgücümüzü satmak zorunda olan işçileriz. Ama işgücümüz sudan ucuz. Bizi ve evlatlarımızı nasıl bir yaşamın beklediğini bilmiyoruz. Çalışma koşullarımızı düzeltmek için sendikalı olmak istediğimizde yasal ve fiili engellerle, polisle, greve çıktığımızda grev yasaklarıyla karşılaşyoruz. İşsizlik belasıyla karşı karşıya kalıyoruz. Bizi bu koşullara mahkûm

Gücümüzü Görebilmek İçin Birleşik ve Kitlese 1 Mayıs

■ Kocaeli/Gebze'den bir grup işçi

Sömürüye başkaldırının sembolü, tüm dünya işçilerinin ortak duygularla ve taleplerle alanlara çıktığı, evrensel bir mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Yüreği 1 Mayıs coşkusıyla, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemiyle çarpan tüm işçilere selam olsun!

İşçi sınıfı olarak zor zamanlardan geçiyoruz. Ekonomik krizlerde düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına ve işsizliğe mahkûm olan biz işçileriz. Bir araya gelip sendikalaşmak istesek türlü engellerle karşılaşyoruz. Polisin direnişçi işçilere saldırdığını hepimiz gördük. Grevler yasaklanıyor, mahkemeler yetki davalarını yıllarca sürüncemede bırakıyor. Mücadeleci sendikacılar tutuklanıyor. Dünyada bizimle aynı sorunları yaşayan, sömürünün, emperyalist savaşların acısını çeken insanlar bizim sınıf kardeşlerimiz. İşte bu nedenle Türkiye'de ve dünyanın dört bir yanında eşitlik ve adalet mücadeleleri patlak veriyor.

Bir yanda zorluklar öte yanda zulme karşı direnenler varken, rejimin saldırılarından rahatsız olan tüm emekçileri, işçileri kendi talepleri etrafında alanlara taşıyacak birleşik ve kitlese 1 Mayıs örgütlenmesi önem taşıyor.

Geçen sene, sendikalarımız ne yazık ki 1 Mayıs'ı ruhuna ve ihtiyaca uygun örgütleyememiş, 1 Mayıs İstanbul'da sabote edilmişti. Oysaki tüm dünya işçilerinin ortak duygularla ve taleplerle alanlara çıktığı bu evrensel mücadele gününde sınıfımızın birliğine, gücümüzü görmeye ihtiyacımız var. Coşkuyla alanları dolduracağımız, caddelerden sel gibi akacağımız birleşik ve kitlese 1 Mayıs'a ihtiyacımız var. Sendikaların fabrikalarda işçilere katılımın neden önemli olduğunu anlatması, işçilerin önyargılarını, korkularını, "ne değişecek ki" türünden olumsuz düşüncelerini kırması büyük önem taşıyor. İşsizler, emekliler, gençler, emekçi kadınlar, öğrenciler, göçmen işçiler, yani toplumun ezilen tüm kesimleri 1 Mayıs'ta alanlarda olursa, saldırılara güçlü bir yanıt vermiş oluruz.

Çünkü birleşen işçiler, gücünün farkına varabilir ve değişimin önünü açabilirler. Birleşen işçiler eşitlik ve özgürlüğün, adaletin, gerçek mutluluğun olduğu bir dünya uğruna mücadele edebilirler. Ve ancak birleşen işçiler mücadeleleriyle umut yaratabilirler.

Haydi kardeşler! Dünya işçileriyle ortak duygu ve taleplerimiz etrafında 1 Mayıs meydanlarında birleşelim! ■

eden siyasetçilere tepki gösterdiğimizde nankörlükle, seçtiğimiz belediye başkanlarının tutuklanmasına, yerlerine kayyum atanmasına itiraz ettiğimizde vatan hainliğiyle suçlanıyoruz. Dünya emperyalist savaş yüzünden yangın yeri ve yangın daha da büyüyor.

Böyle bir ülkede ve dünyada işçiler olarak bizim tek çıkış yolumuz birlik olmak ve birlikte hareket etmek. Ama sermaye sınıfı bölüp parçalayarak, yalnızlaştırarak, kendi kabuğumuza gömülmemizi sağlayarak bizi yönetmeyi başarıyor. Bize kim olduğumuzu, nasıl bir sınıfın parçası olduğumuzu, tarihimizi unutturuyor, zihinlerimizi esir alıyor, bizi bilinçsizlik, unutkanlık ve cehaletle sakatlıyor. Mesela bizim için birlik, mücadele ve dayanışmanın yollarını tıkamak için sorunlarımızın ortak olduğunu unutturuyor.

Bu amaçla işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı da hafızamızdan silmeye çalışıyor. 1 Mayıs'ın uzun ve şanlı bir geçmişi var. 1800'lü yıllardan

itibaren Avustralya'dan Amerika'ya işgününü kısaltmak için mücadele eden işçiler 1 Mayıs'ın ortaya çıkmasını sağladılar. Tüm kıtalara yayılan bu güçlü gelenek, tüm dünyadan işçileri ortak bir duyguda, ortak talepler etrafında birleştiriyor. Ama egemenler "bahar bayramı" diyerek, yasaklayarak, alan tartışmalarına sıkıştırarak, polis şiddetini öne çıkararak bu büyük mirası soldurmak, işçilere unutturmak istiyorlar. 1 Mayıs'ı en kısır ve yüzeysel tartışmalara hapsederek gündemimizden düşürmeye çalışıyorlar. Bizim için önemli olan her konuda aynı tutumu gösteriyorlar. Yalnızca kendi çıkarlarını önemli gösteriyor, öne çıkarıyorlar.

Egemenlerin alicengiz oyunlarına, tuzaklarına karşı, 1 Mayıs'a ve birliğimize sahip çıkalım, işçiler olarak gücümüzü ortaya koyalım. Sorunları, engelleri birlikte aşmanın yollarını arayalım. Unutmayalım, sadece dert değil, derman da bizdedir, birliğimizdedir. ■

İşçilerin Kemer Sıkma Politikalarına ve Anti-Dem

İngiltere

Haziran 2024'te iktidarı devralan İşçi Partisi, Muhafazakâr Parti'nin işçi sınıfına yönelik saldırılarını devam ettiriyor. İktidara gelir gelmez, çocuk yardımına sınırlamalar getirerek ve milyonlarca emeklinin kışlık yakıt ödeneğini keserek işçi ve emekçilerin tepkisini çekmişti. Maliye Bakanının bahar bütçesini açıklamasıyla öfke daha da yükseldi. Sermayenin partisi olan İşçi Partisi, sosyal yardım ve kamu harcamalarında kesintiye giderek savaşa ve silahlanmaya ayrılan fonları arttırıyor. Engellilere ayrılan ödeneye de gözünü diyor. İşçi ve emekçiler, sosyal yardımlarda yaklaşık 6 milyar sterlinlik kesintiye gideceğini duyuran hükümete tepkilerini sokaklarda dile getiriyorlar.

26 Martta işçi ve emekçiler, başkent Londra'da hükümet binalarının bulunduğu Whitehall sokaklarına çıktı. Kesintiler yüzünden sefalet koşullarında yaşayan, hatta ölüme mahkûm edilen engelliler, İşçi Partisi iktidarı altında da saldırıya uğruyor. Toplumun en yoksul ve en savunmasız kesimlerinden biri olan engellilerin yoğun bir şekilde katıldığı eylemlerde "yardım kesintileri yüzünden ölmek istemiyoruz!" sloganları yükseldi. Bağımsız Milletvekili Jeremy Corbyn, çeşitli sendikalardan yöneticiler ve işyeri temsilcileri, emekliler ve öğrenciler de eylemlerde yerini aldı.

Tırmanan emperyalist savaşın baş aktörlerinden olan İngiliz devleti savaş yatırımlarını arttırmak için işçilere saldırıyor. "Savaşa değil, emekçiye bütçe", "Başka birinin oğlunu öldürmek için benim annemi öldürüyorsun" yazılı dövizlerle yürüyen işçi, emekçi, engelli ve aileleri, "kesintilere karşı mücadeleye devam" diyorlar. "Kemer sıkma politikalarına hayır; savaşa değil emekçiye bütçe" şiarıyla mücadeleyi büyütüyorlar.

Endonezya

Endonezya'da emekçiler, 20 Martta kabul edilen Silahlı Kuvvetler yasasını protesto etmek için sokaklara döküldü. Öğrenci, çevre ve demokratik kitle örgütlerinin katıldığı eylemlerde, demokratik haklara ve eğitim gibi kamu harcamalarına yönelik saldırılar protesto edildi. Geçtiğimiz Şubat ayında binlerce öğrenci, bütçe kesintileri ve devlet başkanı Prabowo Subianto'nun anti-demokratik politikalarına karşı ülke genelinde "Karanlık Endonezya" adıyla protestolar başlatmıştı. Bu kez daha geniş kesimleri

içine alan eylemlerde bütçe kesintileri ve askeri harcamalara öncelik veren politikalar protesto ediliyor.

Başkan Prabowo'nun askeri geçmişi ve son dönemde ordunun hükümet üzerindeki artan etkisi, emekçi kitlelerin öfkelerini arttırıyor. Yeni yasalarla birlikte ordu mensuplarının hükümetin sivil kanadında daha fazla yer almasına izin verildi. Askeri darbe ve baskıcı yönetimlerden bıkan Endonezyalı emekçiler "Askeri Yönetim İstemiyoruz!" pankartı taşıyarak hükümetin otoriterleşme eğilimine karşı çıkıyorlar. "Militarizmi reddet", "Askerler, kışlalarınıza geri dönün!" sloganları yükseltiyorlar.

1967'de darbeye iktidara gelen ve 31 yıl boyunca ülkeyi baskıyla yöneten Suharto rejimi, demokratik hakları yok etmiş, muhalifleri ağır baskılara maruz bırakmıştı. Protestocular, "Suharto Dönemine Dönüş Yok!" diyerek, ülkenin tekrar bir otoriter rejime sürüklenmesini istemediklerini belirtiyorlar. Büyük kentlerdeki hükümet binalarının ve Jakarta'daki parlamento binasının önünde toplanan eylemciler, "Orduyu kışlaya geri gönderin" ve "Dikkat! Yeni düzen gözlerimizin önünde" yazılı pankartlar taşıyarak yasanın geri çekilmesini talep ediyorlar. Hükümet, protestoları önemsizmiş gibi göstermesine rağmen tepkiler sendikaları, demokratik kitle örgütlerini içine alarak büyümeye devam ediyor.

Arjantin

Arjantin'de iktidara gelir gelmez işçi sınıfına yönelik saldırı politikalarını hayata geçiren devlet başkanı Javier Milei'e karşı tepki giderek büyüyor. Mart ayı boyunca düzenlenen protestolarla işçiler, kemer sıkma politikalarına ve Milei hükümetinin anti-demokratik saldırılarına karşı tepkilerini dile getirdiler.

İlk olarak, 13 Martta başkent Buenos Aires'te emekliler, Ulusal Kongre önünde toplanarak hükümetin kemer sıkma politikalarını protesto etti. Eyleme, işçi sendikaları, futbol taraftar grupları ve demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Protestocular, asgari emekli maaşının bir milyon peso olarak belirlenmesini, tam ilaç geri ödemesinin yapılmasını ve yaşam koşullarının iyileştirilmesini talep etti. Ancak polis protestoculara saldırdı, 20 kişiyi yaraladı, 103 kişiyi gözaltına aldı. Bu saldırı, emekçilerin öfkelerini daha da arttırdı ve "Hepiniz gitmelisiniz" ve "Mi-

Demokratik Uygulamalara Karşı Mücadelesi Sürüyor

lei, sen diktatörsün” sloganları yükseltildi.

24 Martta ise, Arjantin’de 49 yıl önce gerçekleşen askeri darbeye karşı bir protesto yürüyüşü düzenlendi. Başkent Buenos Aires’teki Plaza de Mayo Meydanı’na yürüyen on binlerce emekçi faşist Milei’nin darbe dönemine dair inkârcı söylemlerine, darbecileri savunmasına tepki gösterdi. Darbe döneminin mağdurlarını anmak için ellerinde döviz ve pankartlar taşıyan işçi ve emekçiler, “Unutmuyoruz, affetmiyoruz, uzlaşmıyoruz” sloganları attı. Meşaleler ve kayıpların fotoğraflarını taşıyan kitle, “Hafıza, Hakikat ve Adalet” yazılı pankart açtı.

Genel İş Konfederasyonu (CGT) ise 10 Nisanda ülke genelinde üçüncü 24 saatlik genel grevin çağrısı yaptı. İşten çıkarmalar ve artan işsizliğe karşı işçileri mücadeleye çağıran CGT, işçi sınıfına dayatılan kemer sıkma politikalarına sessiz kalamayacaklarını belirtti.

2023’te hükümetin kemer sıkma politikaları ve toplumun giderek yoksullaşması karşısında artan öfkeyi kullanan Milei, topluma tüm bu sorunların çözümünün kendisinde olduğu yalanını söyleyerek iktidara geldi. Ama gelinen noktada, hem ekonomik hem de demokratik haklar daha da geriye gitti. Arjantinli işçiler, hükümetin baskılarına rağmen hak arama mücadelesine meydanlarda, işyerlerinde devam ediyor.

Sırbistan

Sırbistan’da 1 Kasım 2024’te tren istasyonunda beton sundurma çökmüş 15 kişi yaşamını yitirmişti. Ülkede tarihi protesto gösterileri düzenlenmişti. İşçi grevlerinin de eşlik ettiği mücadeleler sonucu Ocak ayında Başbakan Vučević ve iki bakan istifa etmek zorunda kalmıştı. Milyonların mücadeleyi büyütmesiyle 19 Martta hükümet resmi olarak düştü. Yeni hükümetin kurulması için gerekli 30 günlük süre başladı. Cumhurbaşkanı Aleksandar Vučić’in yeni bir hükümet kuramaması durumunda genel seçim yapılacak. Ama Vučić’in de istifa etmesini isteyen öğrenciler ve işçiler protesto gösterilerine devam ediyorlar.

Son olarak 29 Martta adalet talebiyle gerçekleşen kitlesel eylemlere yönelik nefret söylemi yayan, gençleri “vandallıklarla”, milyonları “dış güçlerin maşası” olmakla suçlayan hükümet yanlısı The Informer TV’nin önünde bir eylem gerçekleştirildi. “Aylardır, onların hedefi olduk,

medyada sürekli karalandık” diyen gençler kanalın yayın haklarının kısıtlanması için topladıkları dilekçeleri binanın “Gazeteciliğin Utanç Duvarı” adını verdikleri çitine astılar.

Aynı günlerde Türkiye’de de rejim, toplumsal muhalefeti tamamen ezmek amacıyla bir saldırı dalgası başlattı. Milyonlarca insan, baskılara, yasaklara ve yok sayılmaya karşı meydanlara çıkarak tepkilerini dile getirdi. Böyle bir zamanda Sırbistanlı emekçilerin, gençlerin kararlılıkla sürdürdükleri mücadele, anti-demokratik uygulamalara, yoksulluğa ve baskılara karşı mücadele eden tüm işçiler için ilham vericidir.

Filistin halkıyla dayanışma eylemleri

İsrail’in emperyalist güçlerin desteğiyle Filistin halkına yönelik katliamlara karşı dünya meydanlarından emekçilerin haklı öfkesi yükselmeye devam ediyor. Mart ayı boyunca **İngiltere, ABD, Fransa, Almanya, Arjantin, Güney Afrika, Japonya** ve daha pek çok ülkede Filistin halkı için özgürlük, adalet talepleri yükseltildi. İsrail’in katliamları lanetlendi, Filistin halkıyla dayanışma sloganları yükseltildi.

İsraili emekçiler de 29 Martta bir araya gelerek Netanyahu’nun ateşkese rağmen Gazze’ye yönelik saldırılarını yeniden başlatma kararını protesto ettiler. Savaşın derhal durdurulmasını talep eden binlerce insan, Tel Aviv-Kudüs arasındaki otoyolu trafiğe kapattı. İsrail Meclisi çevresindeki meydana toplanan on binlerce kişi, Netanyahu hükümetinin istifasını talep etti ve erken seçim çağrısı yaptı.

İsrail’in Filistin’i işgalinde tarihsel bir anma günü olan Uluslararası Filistin Toprak Günü vesilesiyle de pek çok ülkede eylemler gerçekleştirildi. 29 Martta, Fransa’nın başkenti Paris’te “Filistin alınamaz veya satılamaz” sloganıyla düzenlenen eylemde savaşta öldürülen Filistinli çocuklar için sembolik tabutlar taşındı. Almanya’nın büyük şehirlerinde Filistin halkıyla dayanışma eylemleri düzenlendi. Hükümetin İsrail’e desteği kesmesi çağrısı yapıldı. 30 Martta ise Japonya’nın başkenti Tokyo ve İspanya’nın başkenti Madrid’de eylemler düzenlendi. Madrid’de ABD ve İsrail konsoloslukları önünde toplanan kitle, “ABD, İsrail’in soykırımını desteklemeyi bırak” sloganları attı. ■

Saldırıları Artıkça Mücadele Büyüyor

Rejimin 19 Martta İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu ile Beylikdüzü ve Şişli belediye başkanlarını, İBB yöneticilerini gözaltına almasının ardından başlayan protesto gösterileriyle emekçilerde yıllardır biriken öfke dışarı taşı. Milyonlarca insan Türkiye'nin onlarca kentinde meydanlara akarak yoksulluğa, eşitsizliğe, liyakatsizliğe, yolsuzluklara, siyasal ve sendikal hakların baskı altına alınmasına itirazını haykırdı. Meydanlardan "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları yükseldi.

İktidar, her türlü yasak ve baskıya rağmen büyüyerek devam eden protestoları bastırmak için özellikle gençlere yönelik gözaltı ve tutuklama operasyonu başlattı. Binlerce kişi gözaltına alındı, yüzlercesi tutuklandı, ev hapsi ve adli kontrol cezaları verildi. DİSK, saldırıları ve baskıları protesto etmek amacıyla 28 Martta örgütlü olduğu kimi işyerlerinde yarım gün iş bıraktı. Kent meydanlarında basın açıklamaları yaptı. Basın açıklamalarına KESK, TTB, TMMOB, siyasi partiler, kitle örgütleri destek verdi. 29 Martta CHP'nin Maltepe Meydanında yaptığı mitinge katılan 2 milyonu aşkın işçi, emekçi, öğrenci, emekli; faşist saldırılara, polis şiddetine, baskı ve yasaklara, adaletsizliğe karşı rejime tepkisini dile getirdi.

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Gününde İstanbul'dan Diyarbakır'a, Kocaeli'den Antep'e, Hatay'dan İzmir'e Türkiye'nin dört bir yanında binlerce emekçi kadın engellemelere rağmen alanlara çıktı, taleplerini haykırdı. Metal, petrokimya, taşımacılık, sağlık sektöründe örgütlü sendikalar, işyerlerinde ve sendika şubelerinde 8 Mart etkinlikleri düzenledi. ÜİD-DER ve Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube, 9 Martta Avcılar Barış Manço Kültür Merkezinde "8 Mart Yol Gösteriyor: Engeller Mücadeleyle Aşılır!" şiarıyla etkinlik düzenledi. ÜİD-DER Mart ayı boyunca İstanbul, Ankara, Adana ve Mersin'de, çeşitli işçi bölgelerinde ve temsilci-

liklerinde 8 Mart etkinlikleri gerçekleştirdi.

Sağlık çalışanları 14 Mart Tıp Bayramında Türkiye genelinde iş bıraktı, hastaneler ve İl Sağlık Müdürlükleri önlerinde, kent meydanlarında basın açıklamaları yaptı.

Kocaeli Kartepe'de Öz Çelik-İş'in örgütlü olduğu Tezcan Galvaniz'de toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 11 Martta grev başladı. Manisa'da Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Mercan Makina'da sendikal baskılar ve işten atma saldırısına karşı 20 Martta direniş başladı. Birleşik Metal-İş Gebze 2 No'lu Şubenin örgütlü olduğu Kaynak Tekniği grevi anlaşmayla sonuçlandı.

Eskişehir'de Doruk Madencilik'te çalışan işçiler, 18 Martta şirketin Ankara Çankaya'daki genel merkezi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla üç aydır ödenmeyen alacaklarının ödenmesini istediler. Ankara'da, PTT Başmüdürlüğüne bağlı Keçiören ve Yenimahalle Dağıtım Müdürlüklerinde çalışan bine yakın taşeron işçi, düşük ücretlere ve hak gasplarına karşı 7 Martta iş bıraktı. İstanbul Tuzla'da bulunan Kuzey Star Tersanesi'nde DİSK/Limter-İş'e üye işçilerin, ücretleri ve tazminat hakları ödenmeden işten çıkarıldıkları için 5 Martta başlattığı direniş 14. gününde kazanımla sonuçlandı.

İzmir'de Tekgıda-İş'in örgütlü olduğu Sunel Tütün, Oryantal Tütün ve TTL Tütün'de çalışan yaklaşık 1700 işçinin, Şubat ayı sonunda başlattığı grevler sürüyor. İşçiler, 18 Martta İzmir Torbalı'da bulunan Japon Tobacco International (JTI) ve Philip Morris (PM) önünde basın açıklaması yaparak küresel tütün tekellerine seslenerek taleplerinin kabul edilmesi çağrısında bulundu.

Suriye'nin Lazkiye, Tartus, Humus ve Hama kentlerinde 6 Martta başlayan Alevilere yönelik saldırılarda yüzlerce kadın, erkek, çocuk katledildi. İzmir'den Iğdır'a, Hatay'dan Eskişehir'e Türkiye'nin pek çok kentinde protesto eylemleri gerçekleştirilerek katliamları durdurma çağrısı yapıldı. ■

8 Mart Etkinliği

14 Mart Eylemleri

Antalya

Bu Kadar Çok Parayı Nereden Buluyorlar?

Lüks arabalara, gökdelenlere, plazalara, internette gördüğü şatafatlı yaşamlara bakıp “insanlar bu kadar çok parayı nereden buluyorlar?” diye soranımız olmuştur. Öyle ya, gece gündüz çalışarak çok para kazanılmadığını, değil lüks bir hayat sürmek en temel ihtiyaçların bile karşılanamadığını her işçi yaşayarak deneyimlemiştir. O halde kim bu lüks hayatları sürenler ve bu kadar çok parayı nereden buluyorlar?

Emekçiler, ne kadar zor kazanıldığını anlatmak için “para ağaçta yetişmez” derler. Ama sermaye sahipleri için durum farklıdır. Günümüzde işçi sınıfı onlar için adeta para ağacıdır. Çünkü **zenginlerin servetinin kaynağı işçi sınıfının emek gücüdür. İşçi sınıfı dediğimiz de, kimi işsiz, kimi vasıfsız, kimi vasıflı, kimi taşeron, kimi kadrolu, kimi sendikalı, yakasının beyazı ve mavisikle sen, ben, o yani biz milyonlarız.** İşçiler çalıştıkça patronlar kârlarını ve sermayelerini büyütür. Kârlarını daha da yükseltmek için emek üretkenliğini arttıracak yollara başvururlar, çalışma koşullarını ağırlaştırırlar. İşçilerin ürettikleri zenginliğin çok küçük bir kısmını onlara ücret olarak öderken geri kalana el koyar. Sistem işledikçe bir yanda devasa miktarda servet birikir diğer yanda yoksulluk, işsizlik ve sefalet birikir. Örneğin Türkiye’de zenginler daha da zenginleşirken yoksulluk giderek büyüyor. Nüfusun yüzde 85’inden fazlası yoksul. Hâlihazırda üç asgari ücretli yan yana gelse üçü birlikte 76 bin liraya ulaşan yoksulluk sınırını aşamıyor. Dünyada da durum aynıdır: İşçiler çalışıp yoksullaşırken sermaye sınıfı adeta para ormanlarında kaybolmuştur.

Peki, işçiler bu gerçeklerin ne kadar farkında? Elbette yoksul olduğumuzun farkındayız. Peki, **neden yoksul olduğumuzun, tüm zenginliği ürettiğimizin farkında mıyız?** Patronlar sınıfı, işçilerin bu gerçeğin farkına varmaması için elinden gelen her şeyi yapar. **Siyasi iktidar ve sermaye sınıfı gerçekleri ters yüz eder. Üretim yaptırdığı fabrikanın, diktirdiği gökdelenlerin, plazaların sahibinin kendisi olduğunu söyler. Çalıştırdığı işçilere “haklı olan ücreti” verdiğini söyleyerek sömürüyü gizler.** İşçilerin örgütlenmesini engelleyerek ücretlerini düşürür, iş güvenliği önlemlerini almayarak maliyetleri kısar, böylece kârına kâr katar. Buna karşılık birlikte üreten işçiler kapitalist sistem tarafından bölünür, parçalanır.

Örgütsüz işçiler kapitalistlerin tuzaklarına düşer; ırk, din, dil temelinde ayrışır. Sınıf atlama, zenginleşme, günün birinde kendi işinin sahibi olma, kör talihi yenip parayı bulma hayalleriyle aldatılırlar. Üretimi işçiler yapmasına rağmen caddelerde, camekânlarda, meydanlarda kendi ellerinden çıkan ürünlere, zenginliğe bakıp “bu kadar çok parayı nereden buluyorlar?” diye sorarlar.

İşçilerin ürettiği ürünler camekânlarda, AVM’lerde, sanal marketlerde toplumun karşısına ünlü markalar olarak çıkıyor. Kimse bu markaların ardında yatan emek sömürsünden ya da koca koca gökdelenlerin, rezidansların, AVM’lerin işçilerin kanı pahasına yükseldiğinden söz etmiyor. Bu markalara saygınlık kazandırmak için türlü reklam/sponsorluk faaliyetleri organize ediliyor. Sömürücü egemenler, marka sahibi, başarılı, saygın iş insanları sayılıyor. İşçi sınıfının sırtından kazandıkları lüks yaşamı “bileklerinin hakkıyla” kazanmış rol modeller, başarılı iş insanları oluyorlar. Bu yalanlara göre zenginliğin esas kaynağı, üreticisi olan işçiler ise kader yüzlerine gülmediği için ya da kafalarını yeterince kullanamadıkları için bir türlü parayı bulup da yoksulluktan kurtulamıyorlar!

Etrafımız sayısız ürünle, muazzam zenginliklerle dolu. Fakat ekmek alacak parası olmayan, çocuklarını besleyemeyen, gençlerine iş bulamayan, kirasını ödeyemeyen, yaşlılarını tedavi ettiremeyen yüz milyonlarca insan var. Öyleyse kapitalist sömürü düzeni insanlığa nasıl bir gelecek vaat edebilir? Böyle bir düzenin varlığını sürdürmesi işçi sınıfının çıkarına olabilir mi? Üstelik kapitalist sistemde sermayenin kâr hırsını, azgın sömürsü güdüsünü dizginleyecek hiçbir fren mekanizması yoktur. İşçiler birleşip sömürüye karşı mücadele etmedikçe hiçbir kapitalist çok kazandığını düşünüp sömürüye artık yeter demeyecektir. Daha fazlası için doğayı ve emek gücünü yağmalamaya devam edecektir. Kapitalistlerin rekabeti beraberinde savaşları da getirecektir.

İşte bu nedenle **işçi sınıfının hakkını yine işçi sınıfı birlikte örgütlenerek, bilinçlenerek, mücadele ederek alacaktır.** Gelin bu bilinçle adım atalım, gücümüzü 1 Mayıs meydanlarında birleştirelim; düşük ücretlere, yoksulluğa, sefaletle karşı taleplerimizi birlikte haykıralım. Kapitalist sömürüye karşı mücadelemizi büyütelim. ■

Nefes Almak İçin...

Uçak yolculuğu yapanlar bilir. Yolculuk esnasında uçağın kabin basıncının düşmesi, oksijen seviyesinin azalması durumunda oksijen maskeleri devreye girer. Yanımızda çocuğumuz olsa böyle bir durumda çoğumuz maskeyi önce çocuğumuza takmaya çalışırız, değil mi? Çünkü annelerin ilk refleksi evladını korumaktır. Ama kabin memurlarının her yolculukta söylediği gibi, kendimiz nefes alamazsak, çocuğumuza yardım edemeyiz. Neyi, nasıl yapacağımızı bilemediğimizde ne çocuklarımıza ne de kendimize faydalı olabiliriz. Çocuklarımızın sağlıklı olabilmesi, rahatça nefes alabilmesi için önce anne ve babaları olarak bizlerin nefes alması gerekir. Peki, oksijensiz kalmış bir toplumda emekçi kadınların, ailelerin sağlıklı yaşayıp nefes alabilmesi mümkün mü?

Mesela 2025 yılı, aile içindeki birlik ve beraberliğin korunması, aile kurumunun önemini vurgulanması gibi gerekçelerle "Aile Yılı" ilan edildi. Ama emekçi kadınlar, işçi aileleri gözlerini her geçen gün yeni bir belirsizliğe açıyorlar. Emekçi kadınlar çocuklarının ve ailelerinin geleceği için endişeleniyorlar. Ülkeyi yöneten rejimse kendi iktidarından başka bir şeyi umursamıyor. Gelecek kaygımızı büyüten politikalara imza atıyor. Toplum üzerinde baskıyı alabildiğine artırıyor. Anne ve babaların nefes alamadığı, çalışmaktan birbirinin yüzünü göremediği, bir bardak çay eşliğinde sohbe mecalinin kalmadığı, kredi kartları olmadan evden dışarı adım atamadığı, çocuklarının ihtiyaçlarına yetişemediği günümüzde sağlıklı aile ilişkisinden söz edilebilir mi? Bize bunları yaşatanların "Aile Yılı" ilan etmesi bizi düşündükleri için olabilir mi?

Eğer içinde yaşadığımız topluma işçi sınıfımızın penceresinden bakmazsak bu soruya doğru cevap veremeyiz, yaşadığımız toplumu ve dünyayı anlayamayız. Ama işçi sınıfımızın penceresinden baktığımızda, sorunlarımızın nedenini anlarız, bizimle aynı sorunları yaşayan sınıf kardeşlerimizi görürüz. İşsiz kalmaktan, çocuğuna yetememekten, sağlık hizmeti alamamaktan, ev kirasını ödeyememekten, afete yakalanmaktan, savaşın yıkıcılığıyla yüz yüze gelmekten korku duyan, geleceğinden endişe eden milyonları görürüz. Topluma hâkim olan boğucu atmosferin nedenini görürüz.

Yoksulluk yüzünden bugün emekçi aileler için çocuklarını okutmak bile ağır bir yüke dönüştü. Korku ve kaygılar

iyice büyüdü. Çalışan kadınlar hem anne hem işçi olmanın çifte yükü altında eziliyorlar. Ev emekçisi kadınlarsa bütün gün evde çalışıp didinmelerine rağmen emeklerinin değersiz görülmesiyle karşılaşılıyorlar. Sorunlar karşısında kendini çaresiz hisseden kadınlar, dizilerde, filmlerde, sosyal medyada yaratılan sahte dünyalara hapsediliyorlar. Kadınlara değer verdiğini iddia eden iktidarın "Aile Yılı" kapsamında sunduğu çözüm ise daha da erken yaşta evlenme, daha çok çocuk yapma, esnek çalışma adı altında güvencesiz ve düşük ücretli işler! Bu "çözümler" sorunlarımızı daha da büyütmeekten başka işe yaramaz!

Egemenlerin çıkarları uğruna yoksulluğa, sefalete ittiğimiz, onların iktidarlara baki kalsın diye dayanışma, yardımlaşma, eşitlik ve kardeşlik düşüncesinin değersizleştirildiği, çıkarlılık, açgözlülük ve bencilliğin kısırtıldığı bir dünyada yaşıyoruz. Karşımızda çürüyen, çürüdükçe toplumu da çürüten kapitalist sömürü sistemi var. Bu sistem insanı tek başına yakaladığı anda kolunu kanadını kırıyor. Karşımızda toplumu zehirleyen bir rejim var. Bu rejim kendi iktidarını sürdürmek için emekçilerin nefes bile almasını engelliyor, tüm hakları yok ediyor, özgürlüğün kırıntısını bile eziyor. Zulüm ve zorbalıktan medet umuyor. Ama **bir yerde baskı ve zulüm varsa orada zulme karşı başkaldıran ve mücadele edenler her zaman olmuştur, olacaktır da.** Bugün Türkiye'nin pek çok ilinde baskılara, yasaklara, geleceksizliğe, eşitsizliğe ve adaletsizliğe boyun eğmeyen milyonların sokaklara akması bundandır.

Teşbihte hata olmaz. Oksijensiz kalmış bir toplumda nefes almak istiyorsak önce oksijen maskesini kendimize takmak zorundayız. Bizim oksijenimiz birliğimizdir. Kara bulutları dağıtmanın, eşitlik ve kardeşlik içinde yaşayabilmenin yegâne yolu birliğimizi örgütlemekten geçer. **Kendimizden başlayarak atacağımız küçük adımlar, çocuklarımız, ailemiz, arkadaşlarımız ve tüm çevremiz için büyük değişimlerin önünü açacaktır.** Kaygılarımızın, korkularımızın esiri olursak "hiç" oluruz. Ama kadınıyla, erkeğiyle, genciyle yaşlısıyla "biz" olursak, sorumluluk alırsak sorunlarımızın üstesinden gelebiliriz. Değdiğimiz her insana nefes aldirmek, ulaştığımız her yerde umudu yeşertmek ve işçi sınıfının, emekçi kadınların gerçek kurtuluşuna erişmek için birleşelim. Unutmayalım, kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz! ■

“Kıyamet Sığınakları” ve Bizim Sığınağımız

Zenginlerin milyonlarca dolar ödeyerek kendilerine “kıyamet sığınakları” inşa ettirdiklerini biliyor muydunuz? Sığınak deyince aklınıza öyle soğuk ve karanlık, daracak mahzenler gelmesin. Bu sığınaklarda yok yok! Yapay zekâ destekli tıbbi bakımdan dış cerrahisi imkânına, yüzme havuzlarından bowling salonlarına, şarap mahzenlerinden köpek gezdirme alanlarına, su parkından tiyatro ve sinema salonlarına kadar her şey var. Hatta bazılarında yapay şelaleler, simülasyon tekniğiyle güneş alan bahçeler olduğu da söyleniyor. Bu sığınaklar toplumsal isyanlardan nükleer savaşa kadar her türlü “kıyamet” senaryosu hesaba katılarak inşa ediliyor. Dolayısıyla nükleer bombalara, biyolojik ve kimyasal silahlara, deprem gibi felaketlere dayanıklı, aylarca hatta onlarca yıl yetecek kadar gıda stoku olan, dışarıdan kimsenin girmesinin mümkün olmadığı yüksek güvenli sığınaklar bunlar.

Kulağa tuhaf geliyor değil mi? **Dünyanın nasıl felakete doğru sürüklendiğini görüyorlar, dünya üzerindeki yaşam yok olup gitse bile yerin altında lüks bir sığınakta, hiçbir şey olmamış gibi şarap yudumlayıp bowling oynayarak yıllarca yaşayabilmenin hesabını yapıyorlar!** Ama bize tuhaf gelen şey onlar için gayet normal. Çünkü dünyayı yok oluşa doğru sürüklediklerinin, toplumsal eşitsizliği inanılmaz boyutlarda derinleştirdiklerinin farkındalar. Dolayısıyla kıyamet senaryolarının yalnızca distopik filmlerden ibaret olmadığını gayet iyi biliyor ve buna göre hazırlık yapıyorlar. Sınıfsal olarak durdukları zemin onları öyle bencil ve açgözlü yapıyor ki dünya kendileri yüzünden yok oluşa sürüklendiği halde bunu durdurmanın değil “kıyamet günü” geldiğinde yalnızca kendilerini, kendi ailelerini kurtarmanın hesabını yapıyorlar.

Bencillikleri o kadar büyük ki yalnızca kendi geleceklerini, kendi çıkarlarını düşünüyorlar. Dünyanın geri kalanının çekeceği acılar umurlarında değil. Brakalım gelecekteki olasılıkları, sırf zenginlikleri ve egemenlikleri sürsün diye bugünden kıyamete mahkûm ettikleri, başlarına bombalar yağın, temiz suya, sağlıklı gıdaya ulaşamayan, başını sokacak bir evi bile olmayan, göç yollarında heder olan, gelecekleri çalınan yüz milyonlar umurlarında değil! Kendi şatafatlı yaşamları sürsün de, dünya yanmış bitmiş ne gam!

Ama sorun yalnızca bencillikleri ve umursamazlıkları değil. Kendi gelecekleri için her şeyi kendilerine hak görenler, sıra işçi sınıfının gençlerine, onların gelecek mücadelesine geldiğinde ne kadar tahammülsüz olduklarını gösteriyorlar. Geleceksizliğe itilen milyonlarca gencin itiraz hakkını kullanmasını şiddetle bastırmaya çalışıyorlar. Mesela Türkiye’de gençlerin başını çektiği protesto eylemleri sırasında polis şiddetine maruz kalan 19 yaşında bir genç şöyle isyan ediyordu: “Ne yapmışım ben? Yurtta yer bulamamışım, öğrenci evinde iki arkadaşım aynı odayı paylaşırsam ancak kalabiliyorum, sabah akşam poğaç, makarna yemekten kabız olmuşum, babam bana ayda 10 bin lira gönderirse onlar memlekette darboğaza giriyor, **mezun olunca yüzbinlerce işsizden biriyim. Korkuyorum ya, geleceğimden korkuyorum.** Bunu söyleyince de dayak yiyorum.”

Türkiye’de ve dünyada bu genç arkadaşımız gibi gelecek kaygısı yaşayan milyonlarca insan var. Peki ne yapacağız? **Bir avuç zengin bizim kıyametimizi hazırlarken baskılara boyun eğip sessiz mi kalacağız yoksa itirazımızı yükseltmeye, hak ettiğimiz geleceği talep etmeye devam mı edeceğiz?** Aslında ne yapmamız gerektiğini sokaklara çıkan, dersleri boykot eden üniversite öğrencisi arkadaşlarımız gösteriyor. Onlarca üniversiteden on binlerce genç geleceksizliğe, işsizliğe mahkûm edilmeye, liyakatsizliğe, demokratik hak gasplarına, baskılara itiraz ederek yatağından taşın nehir misali sokaklara aktı. Onlar geleceğine sahip çıkmanın yolunun yurt dışına çıkış yolları aramak değil bulunduğu yerde mücadele etmek ve değiştirmek olduğunu gösterdiler.

Zenginlerin gelecek tahayyülleri ile bizimki arasında uçurum var. Onlar kendi çıkarları uğruna dünyayı cehenneme çevirip yaşanmaz hale getirdikleri, kendilerininse sığınaklarında “huzur” ve lüks içinde yaşamaya devam ettikleri bir gelecek hayal ediyorlar. Biz ise bir avuç asalağın egemenliğine son verdiğimiz, dünyayı cehennemden kurtardığımız, yalnızca kendimiz için değil doğadaki tüm canlılar ve insanlık için yaşanabilir, mutlu bir gelecek istiyoruz. Bu nedenle **bizim gelecek güvencemiz kıyamet sığınakları değil birbirimizle olan dayanışmamız ve mücadelemizdir. Bizim sığınaklarımız birbirimiziz!** ■

Sadeleştirince Açığa Çıkanlar..

Gerek dünyada gerekse yaşadığımız ülkede öyle olaylar, öyle gelişmeler yaşanıyor ki ilk bakışta her şey çok bilinmeyenli bir matematik denklemi gibi karmaşık ve anlaşılmasız görünebilir. Nasıl ki matematikte karmaşık problemleri çözebilmek için sadeleştirme yöntemi kullanılıyorsa, aslında daha sade düşünerek, temelde yatanı görmeye çalışarak karmaşık toplumsal konuları da anlayabilir, çözümlenebiliriz.

Amerikalı yazar John Reed 1917 Ekim Devrimi'ni anlattığı Dünyayı Sarsan On Gün kitabında, o günlerde şahit olduğu bir olayı aktarır. Ukala ve öfkeli bir genç, aslen işçi olan ama cepheye gönderilmiş bir diğer gence bilgiççe şeyler söylemekte, siyasi gelişmelere nasıl bakılması gerektiğini anlatmaktadır. Genç işçi mütevazı ama kararlı bir sesle şöyle karşılık verir kendisine anlatılanlara: "Bildiğim tek şey var; o da iki sınıf olduğu. İşçi sınıfı ve patronlar sınıfı. Eğer birinden değilseniz öbüründen olmanız gerekiyor." Bu sade ama çarpıcı sözler tam da ihtiyacımız olan bakış açısını sunar bize, kılavuzluk eder. Böylece sorunları, olayları, kısacası her şeyi şu temel sorulara cevap vererek anlamlandırabiliriz: **Hangi sınıftanız? Hangi sınıfın çıkarını savunmalıyız? Gelişmeler hangi sınıfın çıkarına hizmet ediyor ya da hangi sınıfa zarar veriyor?**

Mesela uzun yıllardır halkların canını yakan bir savaş sürüp gidiyor. Irak, Afganistan, Yemen, Suriye, Ukrayna, Filistin... Dünya egemenleri bu savaşları sürdürürken, emekçiler patlayan bombaları, acılı insanları televizyon ekranlarından izliyor. Savaşın nedenini anlayamıyor. Öte yandan mesela ABD'de Trump iktidara geldikten sonra İsrail'in Filistin'de sürdürdüğü savaş için "ateşkes" söylemleri ortaya atılıyor ama savaş şiddetlenmeye devam ediyor. Dün Ukrayna'yı kışkırtan, koşulsuz destekleyen ABD, bugün "başınızın çaresine bakın, destek istiyorsanız değerli madenlerinizi bize verin" diyor. Bunlar, emekçiler için iyice kafa karıştırıcı olabiliyor. Oysa duruma sadelikle baktığımızda bu savaşların emperyalist çıkar savaşları olduğunu, hiçbir emperyalist-kapitalist gücün tarafında olmamız ve savaşa karşı çıkmamız gerektiğini anlayabiliriz.

Diğer yandan dünya egemenleri sürekli teknolojik gelişmelerin müjdesini veriyorlar. Kripto paralardan yapay zekâlara, robotik sistemlerden otonom yani sürücü-

süz araçlara pek çok teknolojik ürün sanki tüm insanlığın hizmetine sunuluyormuş gibi gösteriliyor. Oysa aynı sadeleştirme yöntemini burada da kullandığımızda bu teknolojilerin bizim hayatımızı olması gerektiği gibi kolaylaştırmadığını görüyoruz. **Teknoloji bizim için değil sermaye sahiplerinin kârlarını zirveye taşımak, emekçileri manipüle etmek ve çok daha yıkıcı silahlar geliştirerek hegemonya savaşında üstün gelmek için kullanılıyor.**

Gelin bir de iktidarın İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nu gözaltına almasını ve devamında yaşananları ele alalım. Türkiye'nin pek çok kentinde işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, emekliler meydanlara çıkarak bu duruma tepkilerini ortaya koydular. Bunun bir darbe olduğunu haykırdılar. Özellikle üniversite öğrencisi gençler tüm müdahalelere ve yasaklara rağmen barikatları aştı, eylemler yaptı. İktidar ve iktidarın medya kanalları bu eylemleri karalamak için elinden geleni yaptı. Sahte diploma, yolsuzluk, terör suçlamaları havada uçuştular. İşçi ve emekçilerin bir kısmı neye inanacağını, kimden taraf olacağını, neyi savunacağını şaşırıldı. Bir kısmı sokağa çıkanlara tepki gösterdi.

Oysa sokağa çıkanlar, tıpkı kendileri gibi, nice zorluklarla boğuşan ve haklı olarak bu durumun sorumlularına tepki duyan insanlardı. Gelecek kaygısı yaşayan, barınmayan, okumak için parası olmayan, mezun olunca iş bulamayan, hayat pahalılığından dışarıda çay bile içemez hale gelen, sosyalleşemeyen işçi sınıfının gençleriydi. Sefaletle mahkûm edilen ve "artık yeter" diyen emeklilerdi. Derinleşen yoksulluk, geçim kaygısı, işsizlik girdabındaki işçi ve emekçilerdi. Grevlerin yasaklanmasını, en küçük bir muhalif sesin bile kısılmaya çalışılmasını, baskı ve zorbalığı protesto eden muhalif insanlardı. **Mesele İmamoğlu değil, bizim sınıfımızın yani işçi sınıfının sorunları ve bu sorunların yarattığı öfkenin, birikimin sokaklarda açığa çıkmasıydı.** Zaten iktidardaki rejimi en çok rahatsız eden de bu gerçektir.

Sadeleştirerek düşündüğümüzde hiçbir muhalif sese tahammülü olmayan bir rejimden, sömürü, emperyalist savaş demek olan kapitalizmden biz işçilere bir hayır gelmeyeceği bellidir. Yapmamız gereken işçiler olarak birleşmek, kendi sınıfımızın özlere, talepleri, çıkarları için bir araya gelmek, bu temelde harekete geçmektir. ■

Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez!

Yürüyeceğiz / Halk kazanacak zaferi / Daha iyi olacak / Mutluluk bizim olsun diye / Binlerin çığılığıyla yükselen kavga / Özgürlük şarkısını söylüyor.

Bu dizeler, 1970'lerden bu yana Şili halkının özgürlük şarkısı olan "Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!" (El pueblo unido jamás será vencido!) şarkısından... Şilili yoksul emekçilerin faşizme karşı mücadelesini ve birliğini simgeleyen bu şarkı, 2019'da bir kez daha Şili ve dünya meydanlarında yankılandı. Yoksulluğa, baskılara karşı başkent Santiago'daki Onur Meydanı'nda bir araya gelen on binlerce emekçi hep bir ağızdan bu şarkıyı söylüyordu yine.

Şarkı hangi dilde söylenirse söylensin emekçilerin, ezilen halkların faşist baskılara, zorbalığa ve zulme karşı mücadelesinin, adalet ve özgürlük talebinin marşı olarak sahiplenildi. Türkiye'de de Mehmet Celal, şarkıya aşağıdaki sözleri yazdı.

 Dinlemek için okut

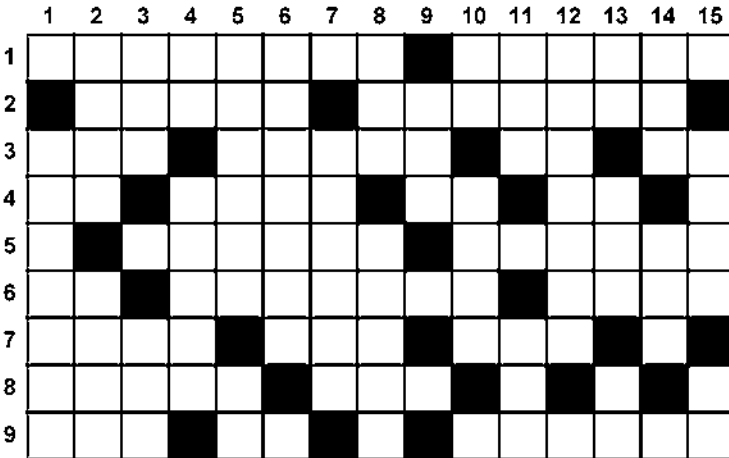
Yürüelim güzel geleceğe
Önümüzde şanlı bayrağımız
Yeni açan al bir çiçek gibi
Karanlığın ortasından fıskırarak
Kızıl şafak tutuşturur göğü
Haber verir gelen günü bize

Dinleyin yükselen halkımızın sesini
Sarsarak gökleri haykırıyor ileri
Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!
Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!

Tek bir yürek tek bir yumruk gibi
Gelen daha güzel günler için
Yeri sarsan adımlarımızla
Tek sesle haykıran binlerce ağızdan
Haykırırız zafer şarkımızı
Sonsuz inancımızla zafere

Dinleyin yükselen halkımızın sesini
Sarsarak gökleri haykırıyor ileri
Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!
Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

- ... Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz. ... düzeni (kapitalizm).
- Diktatör, ceberut. İtalya halkından.
- Arının ürettiği besin. Belli bir işte bilgi, görüş ve becerisi çok olan kimse. Sürat kelimesinin seslileri. Altının simgesi.
- Dünyanın uydusu. Küllerinden yeniden doğduğuna inanılan kuş. Boru sesi. Niyobyum elementinin simgesi.
- Eski çağlardan kalma eser. Canımı yoluna koyduğum/... çiçeğimsin/ Kanatlanıp göğe uçma/Uçma sevdiceğim/Avcın değilim ki senin/Kaçma sevdiğim (Volkan Konak şarkısı)
- İpucu. Sensör. Erzurum'da doğup Hazar Denizine dökülen nehir.
- Hoşgörüsüz, acımasız. Açık kestane rengi. Bir peynir türü.
- Aksaklık, bozulma. Güzel kadın, kraliçe.

- Türkiye Taş Kömürü Kurumunun kısaltması. Güney Afrika'nın plaka işareti. Bir kimse, bir topluluk veya bir ülkeyle amaca ulaşmak için her türlü ilişkiyi kesme.

Yukarıdan Aşağıya

- Haksızlıklara karşı direnen işçilerin, öğrencilerin önüne dikilen genelde metal korkuluklardan oluşan engeller.
- Bütün gök cisimlerinin içinde bulunduğu sınırsız boşluk. Üçüncü ay.
- Bir işte bir kimse veya şeyin üstüne düşen görev. Küçük bir nesne ile sert bir yere vurulduğunda çıkan ses.
- Türkiye'nin plaka işareti. Yaprakları dikenli olan bir tür ardıç.
- Bir bilgisayar işletim sistemi. Çok karşıtı.
- Alevilere yönelik katliamlara sahne olan Suriye sahil kenti.
- Bilim, fen konularıyla siyasal, ekonomik ve toplumsal konuları açıklayıcı veya yorumlayıcı niteliği olan gazete veya dergi yazısı; yazı.
- Şiilik. İki şey arasında bağlantı kuran kimse.
- Dinamit.
- Nazilerin kahverengi gömlekliler de denilen hücum kıtasını simgeleyen harfler. Üretim.
- Sıcaklığı, canlılığı olmayan. Kendi kendine anlamı veren önek.
- Arakan halkına yönelik katliamlarla ve en son depremle gündeme gelen Güneydoğu Asya ülkesi.
- Nüans kelimesinin seslileri. Simgesi B olan element. İlave.
- Ribonükleik asit. Bir şeyin fiyatını artırma.
- Şans, talih anlamına gelen bir erkek ismi. Köpek.

Önceki Bulmacanın Çözümü

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	
1	B	E	Y	A	Z	Y	Ü	R	Ü	Y	Ü	Ş	A	R	
2	A	R	I	Z	A	N	I	A	M	A	Ç	E			
3	K	O	L	M	E	Y	V	E	İ	M	L	A			
4	I	S	L	A	K	E	A	A	T	A	R	L			
5	M	I	H	K	Y	A	S	T	O	K	İ				
6	C	A	K	K	A	R	E	A	R	A	A	T			
7	I	R	D	O	N	T	A	E	A	T	E				
8	A	R	A	K	T	K	M	A	Y	A					
9	U	Ç	U	R	U	M	İ	N	S	A	N	L	A	R	I

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Üzerine sayfalarca yazı yazılabilecek, saatlerce sohbet edilebilecek bir konunun en öz, en çarpıcı halidir sloganlar... Hele ki işçi sınıfının sloganları! Birkaç kelimeyle büyük anlamlar sırtlanırlar. Kimisi somut bir talebi anlatır, kimisi bir adaletsizliği, haksızlığı teşhir eder, kimisi de derinlere uzanan köklere sahiptir. **Meydanlarda hep bir ağızdan atıldığında bir duygu birliği yaratır sloganlar, birleştirir, güçlendirir.** Grev ve direnişlerden aşına olduğumuz, gerek dünyada gerekse de Türkiye’de tarihsel köklere sahip bir slogan vardır: “Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz!” Bugün bu anlamlı slogan Türkiye’nin çeşitli kentlerinde yüz binlerce insan tarafından atılıyor. İşçi ve emekçileri, gençleri, emekçi kadınları ortak bir duyguda ve bir kurtuluş çağrısında birleştiriyor.

Yaşadığımız topraklarda sıkça atılan bu sloganın kökleri sanatını işçi sınıfına adanmış, uzaklarda yaşasa da bizi bilen, bizden olan bir şairin dizelerine uzanır. Almanya’da iktidara kurulan Hitler faşizmine karşı pek çok tiyatro oyunu ve şiir kaleme alan işçi sınıfının sanatçısı Bertolt Brecht’in şiirlerinden biridir sloganımıza esin kaynağı olan. Brecht, “Ya Hep Beraber Ya da Hiçbirimiz” adlı şiirinde ekme, özgürlük ve adalet için verilen mücadeleleri dayanışmayla ilişkilendirir. Tek başınalığı eleştirir şiirinde ve yalnız değilsin mesajı verir. Bireysel mücadelenin yetersizliğini, aynı kaderi paylaşanların birlikte hareket etmesinin, yani örgütlü mücadele etmesinin gerekliliğini anlatır.

Kim mi kurtaracak seni, aç insan?
Bize gel ekme istiyorsan,
Bize gel, kıvrananlara aşıktan.
Biz gösterelim sana yolu:
Biz açlar vereceğiz sana ekmeği!

Ya hep beraber ya da hiç birimiz.
Kurtulmak yok tek başına
Yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiç birimiz.

Adına kapitalizm denilen sömürü düzeni, yeryüzündeki tüm işçilerin, emekçilerin ve onların evlatlarının hayatlarını altüst ediyor. İşsizlik, yoksulluk, açlık, geleceksizlik, savaşlar, felakete dönüşen doğal afetler... Egemen sınıfa ait bir avuç asalağı kenara koyarsak tüm insanlık çürümüş ve tükenmiş olan bu sistemin kendilerine biçtiği kaderi yaşıyor. Acıda, gözyaşında ortaklaşıyor. İşte

tüm bunlar toplumlarda haklı bir tepki biriktirirken işçi ve emekçilerin değişim arzusu çeşitli biçimlerde kendini dışa vuruyor. Sırbistan, Yunanistan, Almanya, ABD, İngiltere, Güney Kore, Bangladeş, Kenya ve daha fazlası... Dünyanın çeşitli coğrafyalarında işçi ve emekçi kitlelerin yüzbinler halinde kapitalizmin yarattığı çeşitli sorunlara karşı ayağa kalkması başka nasıl açıklanabilir?

Türkiye’de de tablo aynı. Siyasi iktidar hayat pahalılığıyla, baskılanan ücretlerle, artan vergi yüküyle ekonomik yıkımın bedelini işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyor. İşçi ve emekçiler Cumhuriyet tarihinin rekor yoksullaşmasını yaşarken sermaye sınıfı kâr rekorları kırıyor. İşte güncel bir örnek: Sabancıların sahibi olduğu Pegasus Hava Yolları geçtiğimiz günlerde, piyasa değeri yaklaşık 4,5 milyar dolar olan 44 uçağı vergi indirimlerinden yararlanarak bedavaya getirdi. Siyasi iktidar bu gibi sayısız örneklerle sermaye sahiplerini kanatlarının altına alırken işçi ve emekçilerin kolunu kanadını kırıyor. Grevler yasaklanıyor, sendikalaşma çabaları baskıyla ezilmek isteniyor. Öte yandan demokratik ve siyasal haklar ortadan kaldırılıyor. Toplum adeta nefessiz bırakılıyor.

Biriken enerji mutlaka günü geldiğinde açığa çıkar, su akar ve yatağını bulur. Siyasi iktidarın 19 Martta başlattığı gözaltı saldırısının ardından yaşananlar başka türlü açıklanamaz. **Yoksullaştırılan emekçi kitleler, yok sayılan kadınlar, geleceksizliğe mahkûm edilen gençler biriktirdikleri tepkiyi karşılımlarına dikilen barikatları aşarak, boykotlar örgütleyerek, eylemler yaparak ortaya koymuştur.** İşte bu koşullarda işçi sınıfının tarihsel bir sloganı, “Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz”, geniş kitlelere mal olmuştur.

İşçi sınıfının sanatçısı Bertold Brecht, Almanya’daki faşist rejimin mutlak hedefinde olan insanlardan biriydi. Rejim onu Alman vatandaşlığından çıkardı, eserlerini yasakladı, kitaplarını toplatıp ateşe verdi. Ama nafile, Brecht tüm dünya emekçilerinin gönlünde yaşamayı sürdürürken Hitler gibi faşistler lanetle anıldı. Brecht’in dizeleri yaşadığımız çağda da dünyanın tüm işçi ve emekçilerine, ezilenlerine yol gösteriyor. Toplumsal sorunların bireysel çözümü olamaz. İşçi ve emekçilerin dayanışması ve birliği olmadan engeller aşılamaz, kurtuluşa erişilemez. Kaderi ortak olan işçi ve emekçiler bir yol ayrımindadır: “Ya Hep Beraber, Ya da Hiçbirimiz!” ■